

מאת רחל המרחלת

הדיילת המנוסה, שלא עשו אותה באצבע, ביקשה מהקפטן שיואל להסיר את מכנסיו, בטובו, אם הוא לא רוצה דקירת מחס בנקודה רגישה.

הקפטן הסיר את מכנסיו — ושלח ידיים. להפתעתו גילתה העלמה התנגדות — למרות שהיתה ידועה כטורפת גברים דווקא. רק מה? הפעם, לא בא לה. התנגדות — וגם אופי סוער, בעיניים רושפות, קרבה התופרת לחלון — והשליכה את המכנסיים למטה.

כך, יכלו אורחי המלון, באותו בוקר, לראות גבר לבוש תחתונים יוצא במרוצה מפתח המלון המפואר, אוסף בחופזה זוג מכנסיים בחצר, לובש אותם בזריזות-שיא. אלא מה? עד שהסיפור הפיקנטי הגיע לתל-אביב, כבר השתכשו בו מיסטר עובי-דוד יסוד. התוצאה: התראה טלפונית חומצתית מאשתו של בעל-המכנסיים ל-דיילת: „אני היחידה שאתקן להבא את המכנסיים של בעלי, זה ברור לך?“ וטראה, השופרת נטרקה.

מוסר ההשכל: אפילו כשאת לא אשמה — אצל האשה את תמיד אשמה.

ב חברה הסגורה-הירמית של צור-תות-האוויר, היו הרומנים בין הקצינים לדיילות מאז ומעולם חלק מההווי היומי. לא בגלל שהקברניטים והדיילות משתייכים לגזע שונה. פשוט — בגלל התנאים המיוחדים שבהם הם נמצאים: מידה רבה מהרגיל של קירבה ושיתוף-

שלא בהריון — במאבק אחר עם הנהלת החברה: אל-על הכירה בזכותן להיות כלכליות — תפקיד בכיר שניתן עד אז רק לדיילים.

למטרה זו, נתקבלו מספר דיילות לקורס-מינהלה, שנועד להכשיר אותן לתפקיד. שתי ההרות הלוחמות, שישבו עתה בטלות בבית, ביקשו להתקבל גם הן ל-קורס זה. מה יש? אם כבר, אז עד הסוף. תשובת אל-על: שלילית. הסיבה: הן חולות.

„פורים זה לא חג, והריון זה לא מחלה,“ השיבו השתיים בקול רם. ולך תעשה משהו נגד תשובה כזאת.

מתחה אחרת, המתחוללת בימים אלה בחברת התעופה הלאומית שלנו, הם נישואיהן של שתיים מדיילות החברה. שתיים אחרות. לא הקודמות. ולמי הן נישאות? נישאתם. לשניים מטייסי החברה.

המיועדים הם קברניטים ותיקים של אל-על, והנישואין יתקיימו — בתנאי ש-יקבלו גט מהגושים.

כן, כמובן שהם נשואים. ואפילו עם פלוס פלוס פלוס. התקופה האחרונה בכלל היא עונה בור-ערת בעסקי האהבה של צוותות האוויר של אל-על. טורר, מחבלים, פצצות — הכל שטויות. האהבה בוערת. מובן שהנושא הוא נצחי, והרומנים

פעולה, ריחוק מהבית, לינה בבת-ימלון משותפים. המצב החריף לאחרונה, כאשר צוותות-האוויר הפכו, בבת-אחת מהבתי-שעושים חיים משוגעים — ליחידות הקומנדו של מדינת ישראל, ללוחמים הנמצאים בקו החזית הראשון.

לוחמים, שבניגוד לחבריהם בתעלה, אין להם מעוזים ותעלות להגן עליהם. כל מה שיש להם, זה אומץ-לב, ותקווה שבמלחמת-המוחות האינסופית, המתחוללת כיום בין שירותי-הביטחון של ישראל לבין המחבלים — יהיו שירותי-הביטחון תמיד צעד אחד קדימה. כל טעות קטנה, כל הונחה קטנה — עלולה להיות סופו של המטוס, סופו

המעופפים של טייסת האהבה לא נולדו אתמול. אבל כשארבע דיילות זוכות לצאת, מרומנים כאלה, כשידן על העליונה — רבה השימחה בקהיליית אל-על. כי בדרך כלל, הן די דפוקות, תסלחו לי על הביטוי.

דנהלת החברה רוכבת קשה על הדיילת — שלא להסתבך בשום רומן שיכול לפגוע בשם החברה. בשפה אחרת תתפקדי כמה שאת רוצה, אבל שזה לא יתגלה, חס וחלילה, ולא תתפוצץ שערורייה.

זכורה הודעתו החד-משמעית של משה אילת, קציין-העיתונות של אל-על, כאשר

„במיטה תקראי לי

אשה, כאן -

תקראי לי קפטן“

הועלתה ההאשמה כי אחת מדיילות החברה עבדה כיצאנית-צמרת בניו-יורק, בין טיסה לטיסה (העולם הזה 1833): „אם תתגלה — תפוטרי“ אל-על מקפידה מאוד על השם הטוב שלה.

הקברניט, מצד שני, רוכב לא פעם על הדיילת — לעשות בדיוק ההיפך. באל-על זכורה עדיין יפה הפרשה של דיילת שהי-דפסה דווקא דייל על פני הקפטן. אוי, איזה חיים שחורים שהקפטן עשה לאותו דייל, עד שההוא הבין את הרמז! קשה, באמת קשה, לדיילת הקטנה, שלא להתפתות לשיטות החיזור המשכנעות של קפטן כזה. ומצד שלישי, ישנה, כמובן, תמיד האשה, ואצלה, אין הדיילת יוצאת לעולם וכאית.

אני זוכרת עדיין את הקברניט שציל-צל לחדרה של אחת הדיילות שלו, במלון בפאריס, וביקש ממנה טובה עול-מית: נפרם לו פתור בחליפת המדים היחידה המגווצת שלו, והוא צריך עזרה. הדיילת, שהיתה זו טיסתה הראשונה עם אותו קפטן, סרה לחדר, גילתה שהכפתור החסר הוא בדיוק בחנות של המכנסיים.

אבל, שלא כדרך הטבע, החליטו הפעם שתי הצעירות להיאבק על זכותן ללדת, גם בלי בעל. הן החליטו לא לעשות הפלה. שני האבות המאורשים, פחות או יותר, ניסו בתחילה ללכת בדרך הטבע, לשכנע אותן להפיל.

אך כאשר גילו שהשתיים עומדות — כל אחת בנפרד — על דעתן ללדת — התייצבו מאחוריהן, אישרו כמו גברים את אבהותם על הרכים העתידים להיוולד — והכניסו את אל-על לסערת רוחות אדירה, שהשליכה את כל בעיות המחבלים לקרן זווית.

שבן הצעירות האמיצות, שהחליטו לגדל ילד ללא בעל — פתחו, מיד עם התגלה הריון, במאבק שני, חמור לא פחות — עם הנהלת אל-על: הן תבעו להישאר בעברדתן — בניגוד לכל מה שהיה נהוג עד היום בחברה.

וגם מאבק חריף זה הסתיים בניצחונן. אל-על נסוגה מעמדתה המסורתית. שתי הדיילות המשיכו לטוס עד הרגע האחרון האפשרי — ההיינו, עד שבטן התחילה לבלוט.

גם אז, הן לא פוטרו, אלא יצאו לחופשת-הריון בתשלום מלא. אבל גם זה לא היה עדיין סוף הקרב. באחרונה, וכו דיילות אל-על — גם אלה

אם הטורניסטים הערביים היו מצליחים לשתול, בימים אלה, מרגל בקרב אנשי אל-על — הם היו חוטפים ייאוש.

כי מרגל זה היה מדווח להם על האמת המרה: שכל פעולות הטרור נגד התעופה האזרחית בכלל, ואל-על בפרט — לא מיזות פסיק בקרב צוותות-האוויר של החברה.

הקברניטים, הקצינים, הדיילים והדיי-לות, שצריכים להיות מודאגים לחייהם, מודאגים אם יצליחו לסיים כל טיסה בשלום — בכלל אינם מתעניינים בנושא.

לא בגלל שהם סופרמנים. פשוט — אין להם זמן. יש להם נושא הרבה יותר מעניין, מרכז בלעדי לכול שיחה:

שתי הדיילות שנכנסו להריון — והחליטו ללדת, בלי בעלים.

כאשר הן גילו שהן בהריון — הת-פתחה דרמה אנושית מרתקת, שהפכה אותן לגיבורות היום של אל-על. שתיהן, כדרך הטבע, הוכנסו להריון על-ידי המתאבים שלהן.

המתאבים שלהן, בדרך הטבע, היו טייסי החברה.

טייסים אלה, גם כן בדרך כלל בדרך הטבע, הם גברים נשואים, לנשותיהם, אני מתכוונת, לא לדיילות.